

er et problem. I Socialrådgiveren nr. 22, år 2001, er der givet en beskrivelse af en historie, hvor jeg tror, at ordførerne, hvis de gad læse det, i langt højere grad ville forstå, hvad det er, det handler om.

Socialministeren siger: Det er muligt, at den anbringende kommune og handlekommunen kan blive enige om at snakke sammen. Men hvad med den situation, hvor de ikke kan blive enige? Hvad med den situation, hvor handlekommunen siger: Vi prioriterer moderen, som bliver boende her, og det lille barn, hun har boende hjemme hos sig, prioriterer vi højere, således at man kan danne en familie i den ene ende af landet, og så snupper vi lige det barn, som i øvrigt er på Sjælland, med over til Jylland?

Hvem tager hensyn til barnet dér? Ingen. Det er beslutninger, der træffes helt på tværs af enhver form for psykologisk og pædagogisk rådgivning. Handlekommunen kan gøre, hvad den vil. Der er ingen, der tager ansvaret for, hvordan barnet har det. Derfor skal vi have en eller anden form for ankemulighed over for Den Sociale Ankestyrelse. Jeg kan ikke finde andre instanser.

Det næste er så: Plejefamilierne er i en ansættelsesituation. Vi kan jo se, at hver gang en plejefamilie er gået ind og har brokket sig over den anbringende kommunes behandling – specialundervisning, og hvad man kan forestille sig af øvrige ting, hvor den anbringende kommune eller handlekommunen, der skal betale, er utilfreds – får de ikke flere børn. Så er den ikke længere. De mister deres indtægtsgrundlag.

Vi bliver nødt til også at give andre mulighed for at anke. Det er jo ikke noget med, at skolelæreren skal anke, og jeg skal komme efter dig. Den Sociale Ankestyrelse har altså efter min bedste overbevisning også evnen til at tænke. Selvfølgelig skal man da ikke sige: Jamen så tager vi bare sagerne op hele tiden, fordi der er en eller anden tilfældig skoleinspektør, der bliver sur. Det er jo ikke det, det handler om.

Det, det handler om, er, at der er en plejefamilie, som kan se, at nu er den anbringende kommune eller handlekommunen ved at træffe en afgørelse, som måske kan medføre, at barnet flyttes. Det må man da – for man er jo ansvarlig for det barn – kunne fortælle til den opholdskommune, som har godkendt en, til skolen og andre, som også har ansvaret for barnet, således at de kan bringe sagen ind for Den Sociale Ankestyrelse, således at det ikke er plejefamilien, der går i front i den situation.

Hvorfor må bedsteforældre ikke involveres i højere grad? Der er ingen tvivl om, at der er nogle bedsteforældre, for hvem det ikke er godt for barnet, at de bliver ansvarlige, men der er også nogle, der er gode. Hvorfor må en søster ikke overtage barnet?

Hvorfor er der ikke mulighed for i højere grad at træffe beslutninger om, at man skal genoverveje det nære miljø? Man skal se på: Hvad er det, der ligger i den bestemmelse? Vi brugte energi på at få den bestemmelse ind. Den bruges ikke konkret i kommunerne. Og jeg kunne fortsætte.

Det lange af det korte er: Vi må ikke slippe den her sag. Jeg vil foreslå, at vi i Socialudvalget holder en konference, hvor socialministeren skal inviteres til at høre på, og hvor vi så får en gennemgang af de forskellige eksempler, der har været inden for de sidste år efter den sidste lovændring, hvor vi får svenskerne til at komme og fortælle om, hvad de gjorde i spørgsmålet om at inddrage det nære miljø. Hvad skete der dér?

Det, vi jo skal huske, er, at der er børn, der anbringes i – ja, jeg har hørt om en sag, hvor et barn var 13 år gammelt, og hun havde været anbragt 10 forskellige steder. Der var ikke nogen, der havde taget hensyn til hende. Og hvis vi ikke har en instans, der holder fast i et eller andet niveau, så går det galt. Det barn, der har været anbragt så mange steder, har ikke tillid til voksne.

Jeg håber ikke, jeg har talt os alle sammen fra hinanden. Jeg håber bare, at socialministeren vil forstå, at det her er altså alvor. Det er ikke noget, som vi er kommet med for at profilere SF eller noget som helst. Det er simpelt hen, fordi de her lovændringer skal laves om.

Kl. 18.40

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.